

Vko srca in roža očesa

Roža mila je ovenela
tako kot moje brezpeneče srce.
Srce,
ki nenehno bilo je ležate,
solza po licu teči je začela.

Zedene solze kalivajo jo v neuporabno črno. Edaj,
Edaj v meni črta neukrotljiv vihar,
vihar v kotaricu noče.

Sam postalo oslepelo oko,
ki je solze prelivalo,
druge in noči ne spalo,
zanjavo srce je moje priznato.

Uslepelo sem od bolečine,
od bolečine, ki nilede me mine.
Ko prišel bo pravi čas,
bom videl spet njen sučni obraz.

Naprej...
Naprej je le mogote,
mogote le v snim neslišnim korakom,
ki sva me pravi:
"Zlomljena sem, ne najdemo bližnjice,
temorec potrebujem čas,
da začelno svoje v bolečino raznamenovane name."

Edaj iskrica se je v meni n-mala,
moja mila roža je zacvetela.
Edaj slisim neslišni korak
in upam samo, da me bom
pazdel v ta isti temni mrak.

Zmoglo bom sditi naprej,
to velik kame bo korak,
Edaj sebe me smem
spustiti v ta isti mrak.

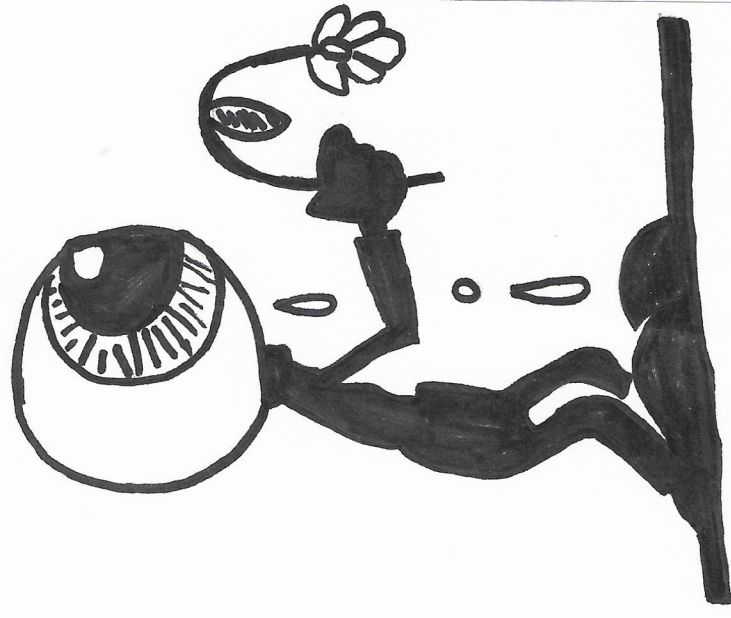
Cela mila je prelepo zacvetela.
Edaj spoznalo sem,
da to mi fantazija,
ki pred mojimi očmi
znova in znova se odloja.

Bolečina v meni se razbija,
postaja nemočna,
ko poprej je bila pomagovna.

Edaj spaziti je moje pelicino,
muskoteno dobino,
pridupo, kot je lumina muscina,
in sladko kot cvetlična medicina.

Naprej...
Naprej je le mogote,
mogote le v snim

neuporabno črno

Stran: 45, NEMOGOČA LUBEZEN

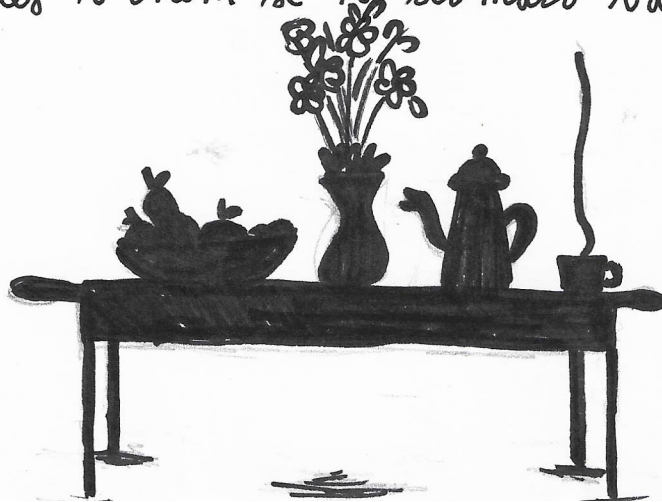
Domotožni klic (sonet)

Kuhinja, v njej je stara črna miza.
Na mizi stoji vreč črnega čaja.
Pod težo krušk se trdna miza maja.
V rumeni vazi šopek rož se niza.

Čl od tam odprotoval sem do Pariza.
Če ne bi srečal ta zlobnega zmaja,
ne bi šel stran od ljubljene kraja.
A zdaj me muči domotožna kriza.

Spominjam se praznovanja s sosedi.
Zmrzli me ob očetovi besedi.
Želim si le nazaj v domači kraj.

Pred očmi vidim poslikavo zidov.
Slišim še to pesem otožnih vetrov.
Danes vrnem se v domačo vas nazaj.

SKRITA POEZIJA

Preveč mračno je, da bi bil mrak.

Nepremičen.

Zdaj pa je mrak. In tišina.

nikoli nista bila povezana. Doslej...

Hladno, zelo hladno.

Ne
vidim vid se zamegli kot bi solze
zamrznile v očeh.

iz požiralnika
se mi dviga neznana slabost,
in me sili h kašlju.
In zdaj na lepem ne diham več.

Življenje brez diha

Breč mračno je, da bi bil mrak.

Nepremičen.

Zdaj pa je mrak. In tišina.

Nikoli nista bila povezana.

Dodaj...

Gladno, zelo hladno.

Ne vidim, vid se zamegla,
kot bi solze zamrzile v očeh.

Iz poživalnika se mi dviga

neznaná slabost,

me ščiplje po grlu

in me sili h kašlju.

In zdaj na lepem ne diham več.

